

DK:

Regnar og Kraka

En dag blev Regnars kone, Thora, syg og døde, det var til stor sorg for Regnar, og han satte et par jarler til at regere landet sammen med sine sønner, og bagefter samlede han nogle mænd og drog på vikingetogt. Han hærgede i mange lande og blev kendt som den frygtelige Regnar Lodbrog. En sommeraften befandt Regnar Lodbrog sig med sine skibe nær Lindencæs ved Norges kyst. Han lagde til i en smal fjord ud for en gård, der hed Spangerhede, og overnattede ved bredden.

Den næste morgen sendte Regnar to folk i land for at bage brød. Da de to var kommet i land, fik de øje på Spangerhede gården og mente nok, at de kunne låne en ovn af gårdmanden.

Foran gården mødte de en gammel snavset kælling, der var så grim, at de først troede, at hun var en heks.

“Hvem er I?” gnækkede kællingen.

“Vi er Regnar Lodbrogs folk”, sagde de. “Vil du hjælpe os med at bage brød til vores konge?”

“Mit navn er Grima. Jeg er kone her på gården, sagde kællingen. “Mine hænder er krumme og stive, så min hjælp er ikke meget værd. Men min datter, Kraka, er oppe i fjeldet med vores køer. Hun kommer om lidt, så kan hun hjælpe jer.

Så gik Regnars mænd i gang med at tænde op i ovnen, så den var varm til Kraka kom hjem.

Den morgen sad Kraka på en sten og kiggede ud over havet. Kraka fik øje på nogle store skibe, der havde lagt til for natten i fjorden et stykke fra gården. Hun skyndte sig ned til en lille bæk for at vaske sig, selvom Grima havde forbudt hende at vaske sig, så folk skulle opdage hvor smuk, hun var. Hendes øjne var blå som søerne i fjeldet, og det lyse hår var så langt, at det nåede helt ned til jorden, og det skinnede som den smukkeste silke.

Da Kraka var færdig med at vaske sig, skyndte hun sig ned til gården.

Hun så nysgerrigt på Regnars folk, for det var første gang hun så fremmede mænd på Spangerhede.

De to mænd stirrede lige så forbløffet på Kraka.

– Er den smukke pige virkelig din datter?, sagde den ene til Grima.

– Det er hun! Svarede Grima.

– Der er ikke megen lighed mellem jer, sagde den anden. – Jeg har aldrig set så dejlig en pige.

– Hvad vil I her på gården? Spurgte Kraka.

– Mændene fortalte, at de var kommet for at bage brød til Kong Regnar, og Kraka lovede at ælte dejen for dem.

De to mænd begyndte nu at bage brød af den dejlige dej, som Kraka æltede. Men de havde så travlt med at se på hendes smukke ansigt, at de helt glemte at holde øje med deres brød. Brødet brændte derfor på og blev sort og hårdt som sten. Da mændene var færdige med brødet, gik de tilbage til skibene. Deres kammerater blev rasende, da de så det brændte brød. De forlangte nu, at Regnar skulle straffe dem for deres dovenskab.

– Har I ligget og sovet i stedet for at passe jeres arbejde? Spurgte Regnar vredt.

De to mænd fortalte nu, at de havde set en pige, der var så helt utrolig dejlig, at de ikke havde kunnet holde deres øjne ved brødet.

Hun var så smuk, sagde de, at ingen i verden kunne overgå hende i skønhed.

– Så smuk som Thora kan hun ikke være! sagde Regnar bestemt.

Men de to mænd påstod stædigt, at Kraka var lige så smuk som Thora havde været.

– Der er folk på mine skibe, der har god forstand på de sager, sagde Ragnar – dem vil jeg sende i land, så de kan se på pigen. Hvis de synes som jer, skal I være undskyldt. Men hvis I har løjet, skal det komme jer dyrt at stå.

Ragnar Lodbrog havde ikke tænkt på andre kvinder siden Thoras død. Men jo mere han hørte om den smukke Kraka, jo større blev hans lyst til at se hende.

Han tænkte sig godt om, og sagde så til de mænd, der skulle ind og se pigen an: – Hvis Kraka er så dejlig, som der bliver sagt, så bed hende komme ud til mit skib. Men jeg vil stille hende på en lille prøve, for at se, hvor klog hun er. Skønhed alene er ikke nok for mig!

– Hvilken prøve skal vi stille hende, konge? Spurgte mændene.

– Hun må hverken komme påklædt eller nøgen, mæt eller fastende. Hun må ikke komme alene, men intet menneske må følge hende.

Mændene så forundret på hinanden, men de sagde ikke noget.

Da Ragnar Lodbrogs folk kom op til gården, mødte de Grima, og de bad hende straks kalde på Kraka.

Og da Kraka kom, måtte de indrømme, at hun var mindst lige så dejlig, som de uheldige brødbagere havde fortalt.

– Vores konge har befaleet, at du skal komme ud til hans skib, sagde Regnars folk. – Men du må hverken være påklædt eller nøgen, mæt eller fastende. Du må ikke komme alene, men intet menneske må følge dig.

– Det kan hun da ikke, råbte Grima. – Kongen må være gal!

– Han ville ikke have sagt sådan, hvis det ikke lod sig gøre, sagde Kraka roligt.

– Jeg skal bare finde ud af, hvad han mener. Gå I nu kun tilbage til Kong Ragnar og sig til ham, at jeg kommer ud til hans skib i morgen tidlig.

Det svar bragte mændene så Ragnar.

Kraka lå vågen hele natten og tænkte på den mærkelige prøve, Ragnar Lodbrog havde sat hende på. Men næste morgen sagde hun til Grima: – Om lidt går jeg ned til skibene, men først vil jeg klæde om. Jeg vil hulle mig i et fiskenet og lade mig lange hår falde ud over. Da er jeg ikke nøgen. Så bider jeg i et læg, for da har jeg ikke et spist og dog kommer jeg ikke fastende. Din hund tager jeg med. Så kan ingen sige, at jeg kommer med et menneske, og dog kommer jeg ikke alene.

Da Kraka nåede ned til skibene, var der stor travlhed på stranden.

Nogle mænd var i gang med at stege kød over et bål. Andre øvede sig i sværdhug og atter andre skød til måls efter en kæp, som de havde sat fast i sandet.

Da Kraka kom nærmere, så hun Ragnar Lodbrog stå på sit skib og betragte sine mænd.

Da Ragnar og hans mænd fik øje på Kraka, stirrede de måbende på den smukke pige og glemte alt om mad og våbenøvelser.

– Hvem er du? Råbte Ragnar ind til hende.

– Jeg er den Kraka, du har sendt bud efter, konge, svarede Kraka.

Ragnar bad straks sine mænd ro hende ud på skibet.

– Lover du mig frit lejde, Kong Ragnar? Spurgte Kraka.

– Du kan trygt stole på mig! Svarede han.

Da Kraka nåede ud til skibet, rakte Regnar hende sin hånd for at hjælpe hende ombord.

I det samme sprang Krakas hund frem og bed ham i hånden. Men en af Regnars mænd trådte hurtigt frem og dræbte hunden.

– Er det din måde at holde et løfte på, konge? sagde Kraka

– Du skal få fuld mandebod for din hund, sagde Regnar. Han hentede nu Thoras guldbroderede kjortel og gav den til Kraka.

– Du er lige så klog som du er smuk, sagde han. – Hvis du vil som jeg, rejser du straks med mig til Danmark som min dronning.

– Jeg vil ikke tage imod din gave og dit tilbud nu, sagde Kraka. – Men hvis du ikke skifter mening, kan du hente mig næste år ved samme tid.

Det svar var Regnar ikke tilfreds med.

– Jeg skifter aldrig mening om den sag, sagde han. – Du kan lige så godt rejse med mig nu.

Men Kraka ville ikke bøje sig.

– Du kan hente mig næste år, hvis du ikke har skiftet mening, gentog hun.

– Da må det blive som du ønsker, sagde Regnar – for tvinge dig vil jeg ikke!

Han bad nu sine mænd ro Kraka i land, og dermed skiltes de.

Mens Regnar Lodbrogs drageskibe i det næste år sejlede langt omkring, gik Kraka som før og vogtede køer på de grønne skrænter ved havet.

Når hun gik ud om morgenen, så hun ofte skibe dukke op i horisonten, men de sejlede altid forbi Spangerhede.

En tidlig morgen fik Kraka endelig øje på en stor flåde af drageskibe, der styrede mod land ud for Spangerhede.

Forrest så hun Regnar Lodbrogs skib med ravnebanneret højt i masten, og skjolde og jernklædte kæmper langs rællingen.

Midt på dagen kom der bud med hilsen fra Regnar om, at han ventede på Kraka med længsel.

– Sig til jeres konge, at jeg kommer til hans skib i morgen tidlig, sagde Kraka til mændene.

Den besked måtte Regnar så lade sig nøje med.

Tidligt næste morgen gik Kraka hen til den seng, hvor Grima og hendes mand sov.

– Vågn op og hør, hvad jeg har at sige til jer, sagde Kraka. – Jeg ved godt, at det var jer, der dræbte min fosterfar, Hejer, da jeg var en lille pige. I har ikke fortjent bedre end, at jeg hævned mig på jer! Men jeg har boet så længe her, at jeg ikke vil gøre jer noget ondt. Men husk en ting! Jeres sidste dage på denne jord vil blive værre og værre, og den sidste den værste!

Så forlod hun gården og gik ned til skibene.

Da Kraka var kommet ombord, gav Regnar straks sine folk ordre til at lette anker og sætte kurs mod Danmark.

Kraka stod ved rællingen det meste af dagen og så de store drageskibe kløve bølgerne.

Hun var indhyllet i Thoras guldbroderede kjortel, og hun frydede sig over at følges med vikingekongen på havet.

Sidst på dagen kom Regnar hen til hende.

– Jeg har ventet længe på dig, sagde han, og lagde sin arm om hende. – Lad os sove sammen i nat.

Men Kraka rystede på hovedet.

– Nej, lad os vente til, vi kommer hjem til din gård, sagde hun. – Så kan vi holde bryllup ... Ellers vil folk sige, at deres konge har elsket med en simpel bondedatter, og det vil bringe skam over de børn, vi får.

Regnar så længe ud over havet.

– Det vil blive som du ønsker, sagde han endelig. De fik god vind og nåede Danmark i løbet af et par dage.

Aldrig så snart var Regnar kommet i land, før han gjorde klar til et stort gilde. Han ville have, at man skulle fejre hans bryllup og hjemkomst på én gang.

Men Kraka var af en anden mening. – Lad os fejre vores hjemkomst i dag og vort bryllup i morgen, sagde hu. – Det kan let gå os ilde, hvis du ikke lader mig råde!

– Hvad skulle der kunne ske os? lo Regnar og rystede på hovedet.

Så gik han ind i hallen for drikke med sine kæmper.

Sent på natten kom Regnar ind på Krakas kammer og ville ligge hos hende.

– Lad mig være alene, sagde hun. Der sker os en ulykke, hvis du ikke lader mig bestemme.

– Hvor længe vil du sove alene? Spurgte Regnar irriteret.

– Tre nætter, sagde Kraka. – Ellers vil vort første barn komme til at lide for din utålmodighed.

– Hvad skulle der ske vort barn? Spurgte Regnar.

– Vor ældste søn vil blive født med brusk, hvor andre er fød med stærke knogler! sagde Kraka.

– Jeg ser det klart.

– Jeg tror ikke på den slags overtro, sagde Regnar. – Du fik din vilje på skibet. Nu vil jeg bestemme. Og det blev som han ville!

Tiden gik og Kraka og Regnar levede godt sammen.

Regnar elskede sin kone højt, og han havde ikke været så glad og munter, siden Thora døde.

Tidligt næste forår fødte Kraka en stor dreng. Drengen fik navnet Ivar.

Da Ivar begyndte at vokse til, viste det sig, at hans ben var uden knogler, og derfor fik han tilnavnet Benløs, men du kan også læse om ham under navnene Ívarr hinn Beinlausí Ragnarsson, "Ingvar "The Boneless"", "The Beinles" eller "Hyngwar". Men ellers fejlede han ikke noget. Han var stor og køn og klogere end de fleste. Men Regnar og Kraka fik flere sønner. Den anden søn hed Bjørn, den tredje hed Hvidsærk og den fjerde Ragnvald.

Regnar Lodbrog lå i viking hver sommer, men om vinteren sad han og hans mænd i hallen og talte om fædrenes og egne bedrifter i det fremmede.

På den måde voksede drengene op. De sad vinter efter vinter og lyttede til de gamle sagn, mens de drømte om den dag, de selv kunne drage ud på vikingetogt.

Så snart de var gamle nok, lærte de at ride og svømme, sejle og ro. De var ikke ret gamle, før de var lige så dygtige til at bruge sværd og spyd, som Regnars voksne kæmper.

Ivar Benløs var den klogeste af dem. Brødrene foretog sig intet, før de havde lyttet til hans råd.

Ivar fik flettet sig en stol mellem to stænger, som blev båret af fire mænd. På denne måde kunne han være med alle steder.